



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ad Iesuitarvm Assertionēs, Ex Epistola Priori Divi Pavli ad
Timotheum, in Schola Dilingana disputatas, quibus totum
Papatum stabilire conati sunt, pia responsio**

**Bidembach, Wilhelm
Osiander, Lucas**

Tvbingæ

VD16 B 5358

Fidelis sermo, & omni acceptione dignus, Dominus Iesus venit in hunc
mundum, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36892

Hieronymus, Chrysoſtomus, Ambroſius, & alij in hunc locum, dum verba Pauli de lege veteri, hoc eſt, Decalogo interpretantur, ſententiæ noſtræ tam nihil derogant, vt eam potiùs confirmet, & aduerſus Ieſuitas teſtimonium perhibeant.

I E S V I T Æ.

Fidelis ſermo, & omni acceptione dignus, Dominus Ieſus venit in hunc mundum, &c.

V.

Nondum per fidem & Baptiſmum regeneratiſ, vult per hæc Apoſtolus animum addere, (quod ex verbis eius eſt per ſe manifeſtum) nõ chriſtianorum fouere peccata. Propoſitum autem Chriſti in priori hoc aduentu fuit, omnes homines, (cre-

Matth. vlt.

Ioan. 1.

Heb. 6. 10.

Matth. 13. Ioan. 20

Aug. de verbis

Apoſto. ſer. 8. 9.

Concil. Triden.

ſeſſ. 5. Decret. de

pecca. originis.

& ſeſſ. 7. can. 13.

ſenſum.

dentem tamen & obediẽtem) originis peccato, alijsq; delictis mundare, iuſtosq; efficere, & iuſticiam conſeruantes, ad æternam gloriam perducere. Poſt baptiſmum verò peccantibus, quamuis ob maiorem ipſorum ingratiitudinem, difficiliorem ſe præbeat, non tamen negauit pœnitentiæ tabulam, qua ſalui eſſe poſſint. Quod autem Auguſtinus ex his iſdem verbis colligit, etiam paruulis Baptiſmum, tanquàm peccati remedium relictum eſſe, veriſſimum eſt, & fide Catholica credendum, propter traditionem Apoſtolicam, & generalem Eccleſiæ conſenſum.

R E S P O N S I O.

Non

NON apri cultos hortos fœdius vastant, quàm hoc Pauli dictum Iesuitæ. Id enim cum sit omni spiritali consolatione plenissimum, & contra dubitationē diffidentiamq; de Dei gratia validius nitatur, quàm quisquam locus alius, nihilominus tamen Sceptici isti nostri Theologi, quoquo modo possunt, torquent & retorquent, ne in Christianis plenam fidei certitudinem admittant, sed dubitationis semper quosdam aculeos in credentium animis relinquunt. Dicunt enim, Apostoli verba non ad Christianos pertinere, quorum peccata Paulus fovere nolit, (placuit enim eis vsitata hypocritarum calumnia, qua nos sine causa grauant) sed pertinere ad eos, qui nondum per fidem & baptismum sint regenerati, quibus Paulus animum velit addere, ne desperent, se aliquando conuerti, & in gratiam recipi posse. Hanc & non aliam sententiam ex verbis Iesuitarum colliget, quicumq; ea diligenter ponderauerit. Putas ne aurem amicissime Lector, istis Theologis aliquid esse sani cerebri, & illæsa memoria? Nam in fine præcedentis Positionis dixerunt, legem nouam iustis tantum positam esse: nunc in principio huius Theseos dicunt, hæc verba: Fidelis sermo, &c. que sunt ipsissimum Euangelion seu Lex noua, pertinere ad iniustos, nōdum per fidē & Baptismum regeneratos. Cum igitur quæ modo destruxerant, ea rursus ædificent, nonnē vertiginem & insaniam prædunt? Iam ridiculum est, quod iniustis & nondum renatis animum addere malunt ad conuersionem, quàm renatis & conuersis ad perseuerantiam: quasi vel illis certius promissa esset Dei

S i gratia.

gratia quàm his: vel hi minus possent & deberent sperare quàm illi. Absurdum etiam est & impium, cum Christus sit propitiatio pro peccatis totius mundi, satisfactionem eius, & quod hanc adnuntiat Euangelion, ad certorum duntaxat hominum peccata restringere. Aut ita ne delirant Iesuitæ, vt Christianos per fidem & Baptismum regeneratos non amplius peccatores esse putent? verum hoc si sentiât, & seiplos & alios fallunt, & veritas in ipsis non est. Quid opus est argumentis pluribus? ipsa tantum Apostoli verba excutiamus: Si certus & fidelis est sermo. Num ppter impios tantum certus & fidelis erit, propter pios autem incertus & infidelis? Sed hoc ne ipsa quidem dixerit infania. Si hic sermo omni acceptione dignus est? num vt ab impijs tantum accipiatur, dignus, vt à pijs verò, indignus erit? Sed ne furiarum quidem furor hoc protulerit: omnis enim acceptio, certè Christianorum etiam seu regeneratorum acceptionē complectitur. Et si Iesus Christus venit in hunc mundum, certè propter Christianos et renatos etiam venit, nisi quis hos è mundo velit relegare, eisq; nullam mundi partem aut portionē relinquere. Quod si pars mundi sunt, vt omnino sunt, certè Christi etiam Euangelion ad eos spectat. Ac si propterea venit Christus, vt peccatores saluos faceret, nonne etiam Christianos, qui peccatum vsq; ad mortem in se habent, saluos faciet? Deniq; Paulus non dicit: Quorum ego primus fui, sed: Quorum ego primus SVM. En, non loquitur de se nondum regenerato, sed iam dudum conuerso, & non tantum Christiano, verum etiam

etiam Apostolo facto: vt clarè ostendat, Euangelion ad omnes omnium ordinum & ætatum homines pertinere, ac gratiam Dei & salutem in Christo omnibus peccatoribus offerri, modo hunc fidelem & certum sermonem omni acceptione dignum iudicent, & vera, certaq; fide sibi applicent. Peccatores sanè non vnus sunt generis. Alij enim sunt hypocrite, qui faciunt quidem honesta opera, sed meritis horum operum iustos se ac sanctos iudicant. & hi sunt peccatores longè maximi, quamuis putent se sanctissimos. Alij publicè ducunt turpem & flagitiosam vitam, qui idcirco istis prioribus sunt curabiliores, quòd ad agnitionem peccatorum facilius possunt adduci. Alij sunt, qui territi horrore peccatorum & mortis, nihil nisi interitum suum vident, qualis erat Petrus, cum post abnegatum Christum in amarissimas lachrymas prorumperet. Alij deniq; sunt peccatores, qui & agnoscunt peccata sua, & in Christum credunt, & ex fide in nouitate vitæ ambulant. Hos certè omnes suscepit Christus vocandos ad pœnitentiã & saluandos, si in ipsum credant. Ad hos omnes pertinet aurea Pauli sententiã: Fidelis sermo, &c. Sed hoc est, inquit Iesuitæ, Christianorum peccata fouere. O Satanicam calumniam & blasphemiam. Ita ne optimè loquendi & viuendi Magister Christe, peccata hominum fouebas, cum diceres: Confide fili, remittuntur tibi peccata tua: cum quasi sublato signo laborantes & oneratos omnes ad te vocares, teq; illos refecturum promitteres? Ad te igitur, & ad sermonem tuum *misit*, hoc est, non modo fidelem, sed etiam fide accis

F iij piendum

piendum (hoc enim *misq* sonat) prouocamus: & vt fidem nostram à dubitatione, ad quam caro per se prona est, subinde liberares, & Spiritu sancto tuo in nobis confirmes & obsignes, tuicq; verbi honorem à Iesuitarum probris vindices, suppliciter oramus.

Porro quòd Iesuitæ inter peccata ante Baptismũ & post Baptismum ita distinguunt, quasi Christus post Baptismum peccantibus difficiliorem se præbeat, quàm ijs qui ante Baptismum peccant: figmentum est cerebri eorum. Nusquam enim legimus Christum DIFFICILEM esse ad ignoscendum peccatoribus resipiscentibus: imò verò contrarium legimus, eum ouem amissam indefesso studio querere, & inuentam humeris reportare: & filio perduto obuiam procurrere, in amplexum eius ruere, atq; de osculari: et peccatori non septies, sed septuagies septies remittere: deniq; nullum modum aut finem misericordiæ gratiæq; suæ erga resipiscentes statuere. Maligne igitur ostium gratiæ claudunt Iesuitæ, dum Christum difficiliorem se præbere fingunt, & interminatam misericordiam, certis quasi limitibus circumscribunt. Et cum ad marginem testimonia ex Epistolæ ad Heb. 6. & 10. capite apponant, quæ à Nouationis ad negandam lapsis veniæ spem detorquebantur, Nouatianismum quendam in Ecclesiam reducere moliantur. Dicentis igitur illis, quòd Constantinus Imperator in Nicæna Synodo, reprehensdens arrogantiam Atesij Nouatianorum Episcopi dicebat: Scalas admouete, & soli in cœlum ascendite, quoniam vos sine peccato esse falso fingitis. Ad vos autem Iesuitæ & vestri ordinis homines desperatos

ratos Monachos & Sacrificulos, illa ad Hebraeos
 tonitrua propriè pertinent. Vos enim ab integro et
 quotidie vobismetipsis filium Dei in Missa crucifi-
 gitis, & ludibrio exponitis, & sanguinem testamen-
 ti conculcatis, & aliam pro peccato hostiam, quam
 eam solam, quæ in cruce oblata est, quæritis. Itaque
 nisi ad solam cruentam passionis Christi victimam
 confugietis, non ultra pro peccatis vestris alia reli-
 qua erit hostia, sed formidabilis quædam expecta-
 tio Iudicij, & ignis vehementia, qui deuoraturus est
 aduersarios. Caterum, qui in merito crucis & pas-
 sionis Christi adquiescunt, & siue ante siue post Ba-
 ptismum per fidem ad Christum confugiunt, in eiusque
 vulnera (vt cum Bernharo loquamur) sese abscon-
 dunt, hi quotcunque & quantiscunque peccatis onerati
 fuerint, obuijs (quod aiunt) vnijs à Deo Patre &
 Filio & Spiritu sancto, & ab omnibus angelis eius
 excipiuntur, ac in familiam Dei iterum cooptantur.
 Nam vt sine Christo & extra Christum nulla est sa-
 lus, ita vicissim in Christo, & ijs, qui per fidem Chri-
 sto sunt insiti, nulla est condemnatio. In summa, cre-
 dimus remissionem peccatorum & ante & post Ba-
 ptismum, & non à difficili Iudice, sed à facili patre, et
 charissimo fratre, & clementissimo seruatore. Vas
 leant igitur Iesuitæ cum suo difficili Christo, talem
 enim in scripturis non inuenimus, qui de seipso ait:
 Tota die expandi manus meas ad populum non cre-
 dentem & contradicentem. Si ad populum non cre-
 dentem & contradicentem, quanto magis ad popu-
 lum credentem & adsentientem? Sed quia Iesuitæ
 ipsi vident, sese cum suo difficili Christo, extra me-
 tag

Esa. 65.

tas Christianismi delatos, gradum sistunt, & pedem referre incipiunt: Non tamen (inquiunt) negauit pœnitentiæ tabulam, qua salui esse possint. Rectè quidem hoc, si à rectis diceretur: sed ab impijs egreditur impietas, & peruersi peruersè agunt & loquuntur. Fingunt enim hypocritæ talem pœnitentiã, in qua meritis bonorum operum peccata nostra expiantur. Et hanc pœnitentiæ tabulam, qua veluti Charontis cymba Stygiã paludem transnauigare volunt, ex tribus asseribus compingunt: Contritione, Confessione, Satisfactione, & hoc sensu dicunt Iesuitæ, pœnitentiæ tabula nos saluari posse. Hæc autem est extrema impietas, fictæ pœnitentiæ, fictis operibus id tribuere, quod soli Christo conuenit. Neque enim alia ratione per pœnitentiã saluamur, nisi quia fide, quæ altera pœnitentiæ pars est, Christum adprehendimus, cuius iustitiã nobis ita impurat, ut & nos iustificemur, hoc est, non quidem in hac vita perfectè re ipsa in nobis iusti fiamus (ut Iesuitæ somniant) sed tamen coram iudicio Dei iusti pronunciemur, & à nostrâ iustitiã absoluiamur.

Cæterum, quod in fine huius conclusionis adserunt, infantes baptisandos esse, & in baptismo remitti eis peccata, planè adsentimur. Sed quod Pædobaptismum nullis alijs rationibus & argumentis firmiter, quàm traditione Apostolica, & generali Ecclesiæ consensu, id verò Christianis, nedum Theologis Doctoribus indignum est: & Anabaptistis ad blasphemandum ampla fenestra aperitur, si fundamentum Baptismi infantium, tantum in antiquis traditionibus & consensu Ecclesiæ, non

non etiam expressis scripturis collocetur. Nos vero, etsi hac in parte traditionem Apostolorum & Ecclesiæ consensum magnificimus, tamen firmiter tam venerandum Sacramentum munire solemus. Nam præter quod in veteri testamento circumcisio si sunt infantes, in cuius Sacramenti locum Baptismus successit, Christus deferre omnes gentes, quarum magna pars sunt infantes, baptizari iubet, ipse semet suavisimè pueros ad se vocat, vultque ut sinamus paruulos ad eum venire. Veniunt autem ad eum & offeruntur ei in Baptismo, de quo Esaias etiam vaticinatus est: Afferent (inquit) filios tuos in vlnis, & filias tuas super humeros portabunt. Adhuc Christus paruulis regnum cœlorum promittit. ad quos autem pertinet promissio, ad eosdem & signum promissionis pertinet. Præterea Apostolos integras familias (quæ raro paruulis carent) baptizasse constat. Et Paulus Ecclesiam (huius autem magna pars sunt infantes) à Christo mundari asserit lauacro aquæ per verbum. Denique cum certum sit, infantes, utpote in peccatis conceptos & natos, regeneratione non minus indigere quam adultos, & Baptismus sit lauacrum regenerationis & renouationis Spiritus sancti, necessario sequitur, eos baptizandos esse: præsertim cum Christus clarè & seriò pronunciet: Amen, amen dico vobis, nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu, non potest introire in regnum Dei. Nisi ergò infantes vltro priuare regno cœlesti velimus, à Baptismo nequaquam excludemus. His & similibus argumentis ac testimonijs scripturæ Baptismum paruulorum constanter defendimus, postea

G. vero

verò tanq̄ historicum testimonium non grauatim, imò grato animo amplectimur Origenis, Augusti- ni, & totius piæ vetustatis suffragia, quæ ab Apo- stolorum temporibus ritum baptizandi infantes in Ecclesia viguisse testantur. Tantum hoc cauemus, ne parietes & cectum fundamēti loco substruamus, quod à Iesuitis absurde factum liquet.

I E S V I T Æ.

Ut milites in illis bonam militiam, ha- bens fidem & bonam conscientiam.

VI.

Ut non satis est militi, non dico ad coronam, sed neq̄ ad stipendium merendum, sacramento militiae obligatum esse, ac stationem à Duce assignatam habere, si militarem contemnat disciplinam, & ociose tradat, dum est cum hoste confligendum, ita nec Christiano viro sufficit, baptismi Sacramentum suscepisse, habere fidem, & in aliquo gradu positum esse, si ea negli- gat, quæ Lex Christi precipit, & suscepta vitæ ratio postulat, quod est bona conscientia carere. Si enim sola fides sufficit, cur Apostolus Christianos ad militiã torques animas & armis varijs instruit?

Matth. 19.
Rom. 6. 13.
Ephes 6.
2. Tim. 4.

R E S P O N S I O.

Nihil est magnopere, quod in hac Thesi repro- hēdamus, nisi quod calumniã nobis impingūt, quasi fidē doceamus inanem et mortuam, quæ fructu bonorum